

Љубав према војсци јача од предрасуда

Даме у униформи

Мирјана и Светлана, припаднице Гарде Војске Србије, потврдиле су да жене могу успешно да испуне задатке и дужности војника. Заједно са својим колегиницама оне крче пут потпуне равноправности жена у, до скоро, мушком свету.

Младе, лепе, скромне, насмејане, наизглед обичне жене, када су конкурисале за позив професионалног војника ни саме нису биле свесне за шта су све способне.

Војска захтева од кандидата посебне и натпросечне способности. Добра физичка спремност, специфичан психолошки профил, сналажење у тимском раду и способност командовања, у систему одбране подразумевали су се само за мушкарце. Шта за њих значи војни позив, како се сналазе у униформи и како су прихваћене у рад-

ном и приватном окружењу, објашњавају нам гардисткиње Мирјана Бараћ и Светлана Стикић.

Први изазов

Први велики конкурс за жене професионалне војнике објављен је 2008. године. Пријавило се више од 200 девојака. Њих 97 прошло је први селекциони круг. Уследила је тромесечна обука, провера способности и стечених знања.

Међу првих 97 жена на обуци нашла се и двадесет четворогодишња Мирјана Бараћ из Београда. Мирјана је своју љубав према војним вештинама гајила од детињства, када се, како каже, са друговима играла рата. Могућност професионалног ангажовања у војсци за њу је представљала лични изазов и остварење сна.

Убрзо је уследио други конкурс и на листи кандидаткиња нашла се Светлана Стикић из Прибоја. Светлану је могућност запослења у једној тако озбиљној институцији мотивисала да се пријави и дâ све од себе. Успешно је прошла обуку и на основу својих склоности ангажована је у војној полицији.

Гардисткиње Мирјана и Светлана део обуке у Београду прошле су заједно и полагаале заклетву први пут заједно са мушким колегама, што је подразумевало да стројеве вежбе морају да савладају у кратком року. Тиме су показале да жене у многим вештинама могу бити подједнако добре као и мушкарци, у неким чак и боље. Кажу да им је полагање заклетве био први озбиљан испит, који ће памтити целог живота.

Захтеви службе

Оно што је посебно привукло ове две младе жене да се посвете војној служби је могућност константног усавршавања.

– Мене је посебно привукло стрељаштво и бацање ножева, као и неке борилачке вештине. Ове године неколико жена из Гарде учествовало је на спортском такмичењу у стрељаштву и оствариле су добре резултате. Некада су резултати бољи, некада лошији, али

ми ипак не можемо да се поредимо са колегама који имају дугогодишње искуство. Они су увек спремни да нам помогну и од њих имамо пуно да научимо. Колегијалност и тимски рад су нешто што се овде подразумева. Ја сам стекла нераздвојног друга из војске – уз осмех објашњава Светлана, мислећи на своју колегиницу са обуке.

Мирјана је везиста и воли свој род. Каже да су обуке кроз које пролази примењиве и у свакодневном животу, као што је рад на рачунару. Струч-

ни на таква оптерећења. Изненађујуће је како су се жене снашле у овој улози.

– Физичка спремност је нешто што се у војсци подразумева, подједнако и за жене и за мушкарце. Провера физичке спремности ради се два пута годишње. Када су жене у питању није било неповерења, али је било сумње у физичку спремност – изјавио је капетан Душан Мрдак.

Мирјана и Светлана су у теренским и кондиционим вежбама постигле добре резултате. Светлана је тре-

чен. Обавезно их опоменем и захтевам да униформу носе по прописима. Више њих се изненадило, али ме послушају и некада у шали кажу како то раде само зато што им жена наређује. Људи на улици нам довикују речи хвале и подршке. У почетку је било необично, а сада је све мање оних којима је жена у војној униформи чудо. Најлепше је када нам прилазе деца да се фотографишу са нама – каже наша саговорница.

Поништавање разлика

Ове младе гардисткиње кажу да разлике између мушкараца и жена у војсци нема.

– Нисмо осетиле да нас омаловажавају. Напротив, максимално нас подржавају. Можда неко и мисли да нама није место у војсци, али ми то нисмо приметиле. Обезбеђени су нам посебни услови за одржавање хигијене, као и одвојене спаваоне. Поштују нас и наше потребе. Заиста су сви дивни према нама – каже Мирјана.

Светлана издваја мајора Лазића, како каже, строгог али праведног старешину код кога се сваки труд награђује.

– Нас две смо добиле посебна признања за успешно обављене задатке у претходној години. То су дипломе које нама много значе – каже Светлана.

– Није то само парче папира, нама је то значајан подстицај и потврда да се труд исплати – потврђује Мирјана.

Родитељи и пријатељи младих гардисткиња били су изненађени њиховом одлуком. Прво су се противили и убеђивали их да војни позив није лак, али видевши да су оне пресрећне, решили су да их подрже.

– Сви су поносни, чак су нам правили испраћаје када смо примљене на обуку. Мени је мало теже него Мирјани – узбуђено објашњава Светлана, која је из Прибоја.

– Родитеље ретко виђам, али ме они с поносом хвале код комшија и када их посећујем сви се окупе да ме виде. Кажу да сам понос свог града. Сада не знам који други позив би могао да замени сва задовољства која пружа посао професионалног војника. ■

Душка СТЕФАНОВИЋ

КОРИСТАН ПОТЕЗ

Ангажовање жена равноправно са мушкарцима у Војсци Србије се наметнуло као велики професионални изазов и показало као прави и користан потез. Гардисткиње Светлана и Мирјана желе да напредују, заврше лидерски курс за подофицире и маштају о учешћу у мировним мисијама. Својим способностима потврђују да и оне могу имати одговорно место у војсци.

Војска Србије је врата широм отворила женама и оне су се са задовољством одазвале на овај позив. Прате се и искуства других земаља које у систему одбране имају вишегодишње искуство са женама војним професионалкама. Досадашње искуство показује да традиционално мушка институција данас постаје равноправно место и за жене.

но-специјалистичка обука је нешто у чему се Мирјана најбоље сналази и скромно признаје да нека своја знања у области графике успева и да пренесе колегама приликом припреме табела и презентација за испите.

Напорна обука

– Без добре везе нема команде и зато највише волим одлазак на терен, када се директно могу применити стечена знања. На терену помажем старешинама и велико је задовољство када све функционише – објашњава Мирјана.

Признаје да је највећу трему имала када је први пут добила задатак да построји рочне војнике.

– Контакт са војницима је нешто без чега се не може изградити правилан став. Није лако командовати, посебно у Гарди. Али после сваког задатка разбија се трема, полако се учи и стиче сигурност – истиче она.

Физички напори током обуке су велики и многи мушкарци нису спрем-

нирала одбојку и бавила се фолклором, док Мирјана није имала редовна физичка ангажовања пре војне обуке.

– У пешадијској обуци нема повластица за жене. Није било лако, многе девојке нису издржале. Више пута сам се питала да ли ћу успети. Мислила сам да ћу одустати, али одржала ме је велика љубав према војсци и сада је све много лакше – присећа се Мирјана.

Светлана је са задовољством прихватила најтежи задатак.

– Овде имамо свакодневне вежбе како би одржавали кондицију. Редовна физичка активност је здрава и добра за витку линију – уз смешак објашњава Светлана. Њен главни задатак је обезбеђивање објеката. Како на њу као војног полицајца реагују колеге и грађани у пролазу, описује нам у пар анегдота.

– Трудим се да максимално одговорно радим свој посао. Легитимисhem свакога ко улази у објекат и када је неопходно вршим претрес. Дешавало се да неко од колега наиђе непрописно обу-